

[Justitsministeren.]

anse Fogedretten eller Overøvrigheden for egnet til Behandling af saadanne Spørgsmaal. I Forbindelse hermed vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der i disse Tilfælde er Mulighed for at anvende Regelen i Straffelovens § 213, og at der i den paa-gældende Sag ogsaa blev rejst Tiltale mod Manden efter denne Bestemmelse, men Sagen bortfaldt, da Hustruen, som det ofte gaar, atter flyttede tilbage til Manden. Efter den Tid har der ikke mig bekendt været Sager fremme af paagældende Art, saa nogen stor Trang til en Lovændring paa dette Omraade kan der næppe siges at være.

Det ærede Medlem Fru Nina Andersen nævnte derefter et Spørgsmaal vedrørende Delingen af Indboet mellem Ægtefæller i Tilfælde af Samlivets Ophævelse og udtalte her, at „man accepterede“, at en Ægtefælle, der havde Raadighed over Indboet, fjernede det fra Hjemmet og efterlod den anden og Børnene paa det bare Gulv. Jeg kan ikke tro, at det skulde være rigtigt. For det første kan nemlig en Ægtefælle, der paa Grund af Uoverensstemmelse ikke lever sammen med den anden, ifølge Ægteskabsloven af 1925 § 7 faa Overøvrigheden til at paalægge den anden Ægtefælle, at bl. a. Brugen af Løsøre, der hører til det fælles Bohave — og det, selv om det er den andens Særeje —, skal overlades Rekvirenten. Og for det andet har Ægtefællen et Værn i Regelen i Ægteskabslovens § 77; saa snart Ansøgning om Separation er indgivet, eller Retssag er anlagt, skal Overøvrigheden, naar der foreligger grundet Begæring herom fra en af Ægtefællerne, give den anden Tilhold om ikke at forrykke Fællesboets Stilling. Overtrædes Tilholdet, ja, er der blot begrundet Frygt derfor, kan Ægtefællen straks begære Bosondring, det vil sige, at Boet deles ved Skifterettens Mellemkomst, før Spørgsmaalet om Separation eller Skilsmisse er i Orden.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro opholdt sig en Del ved Filmen „Tordenskjold gaar i Land“, som han betegnede som en national Uanstændighed, og han syntes at være af den Opfattelse, at Statens Filmcensur ved at godkende denne Film har forsømt sin Opgave. Det ærede Medlem gør sig paa dette Punkt skyldig i en Misforstaaelse af Filmcensurens Beføjelser og Pligter. Efter § 21 i Lov af 13. April 1938 om Biografteatervæsenets Ordning kan Censuren kun nægte at godkende en Film, saafremt dens Forevisning skønnes at krænke Ærbarheden eller virke forraaende eller

paa anden Maade moralsk nedbrydende. Dette var ikke Tilfældet med den omtalte Film, og det ærede Medlem syntes i øvrigt ogsaa at være klar herover. Censuren har derfor ikke haft nogen Mulighed for og end mindre Pligt til at nægte at godkende denne Film.

Tordenskjold gik maaske nok i Land paa en, om man saa maa sige, bramfri Maade, og nogle vil maaske mene, at han — i alt Fald paa Film — burde være blevet paa Søen, men Filmcensuren havde altsaa ikke Støttepunkter, hvorfra Landgangen effektivt kunde forhindres. Derimod benyttede Censuren med Rette den Adgang, der er givet den, til at forbyde Filmens Forevisning for Børn under 16 Aar, idet Søheltens Bedrifter under Landgangen, som det hedder i Biografteaterlovens § 21, Stk. 2, var egnede til „paa skadelig Maade at paa-virke Børns Sind og Retsbegreber“.

Mine Bemærkninger om Filmcensurens Opgaver gælder ogsaa den anden af det ærede Medlem nævnte Film „Sørensens og Rasmussen“. Jeg er i øvrigt enig i, at Fremstillingen af Frederik den Syvende i denne Film virkede noget uheldigt.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro spurgte sluttelig, om jeg paatænkte Foranstaltninger, der vilde kunne forhindre en Gentagelse af den sørgelige Sag med Morderen fra Brødstrup. Justitsministeriet har ikke hidtil taget under Overvejelse at stille som Betingelse for Ægteskabs Indgaaelse, at Parterne foreviser Straffeattest for hinanden. Dels gør meget væsentlige Diskretions hensyn sig gældende her, dels vilde Parterne formentlig i de fleste Tilfælde alligevel indgaa Ægteskab med hinanden. Jeg skal imidlertid gerne lade undersøge, om en saadan Foranstaltning efter Justitsministeriets Mening er ønskelig.

Det ærede Medlem Hr. P. D. Jensen omtalte Spørgsmaalet om Ombygningen af Tinghuset i Helsingø og Indretning af en Dommerbolig i Tinghuset og henstillede, at Arbejdet hurtigt sættes i Gang, bl. a. fordi det er Dommeren umuligt for Tiden at skaffe sig en passende Bolig paa Stedet. Jeg kan hertil svare, at ogsaa Ministeriet er af den Opfattelse, at det i høj Grad er tiltrængt, at der skaffes en passende Dommerbolig. Man havde tænkt sig at opføre den som en særlig Bygning paa Tinghusets Grund, og efter at Tinghuset, som tidligere havde tilhørt Frederiksborg Amtsråd, var blevet overdraget til Staten, gik man i Gang med at søge Planen realiseret. Sogneraadet havde tilbudt at betale et Tilskud paa indtil 15 000 Kr. til Byggeomkostninger, og Mini-